

Тя спѣше и не чу, а П. не смѣше второй пѣть да ъж повыка.

Василь нажалень, приближи ся отъ другъ-тѣ странъ на сестрѣ си. Той ъж улови за еднѣ-тѣ рѣкѣ; сълзы потекохѣ изъ очи му.

— Мила сестро! събуди ся, стига си вече спала, продума той.

Станка ся събуди.

— Батьо! искрѣща тя, ты ли си! и въ еднѣ минутѣ братъ и сестра ся найдохѣ пригърнати и въ мълчене проливахѣ сладкы сълзы.

Станка не видя другыго, братска любовь ъж силно привлече къмъ себѣ си, тя не виждаше, че отзадѣ ѣ стоѣше другъ—друга любовь, коя по силно ъж викаше къмъ себѣ си.

— Станке! издума Василь, ные двама трѣба да благодаримъ на твоя бѣдущій съпругъ. Той е тукъ утѣши го; той страда и ся мъчи за тебе; ты си вече негова и той е твой.

При твѣ думы, Станка ся отпусна отъ брата си, съ срамъ обърна ся къмъ П. поглѣдва го, нѣ не смѣше.... Петръ ъж изглѣдваше и вече бѣше готовъ първый.... Стайкино-то сърдце ся влече къмъ негово-то; тя забравя срамъ, забравя сичко и—двѣ невинны утрудены гърди ся страстно прилѣпихѣ въ едно; горѣща отъ сърдце умилность ся раздаде до небеса-та, като потрѣси сичко-то имъ тѣло.....

Желе и Никола жално ся споглѣдвахѣ,